

Komu sa chce zomrieť za Čaputovú, Matoviča, Hegera a demokraciu?

Branislav Michalka

11. mája 2022 ✝ Spoločnosť

„Where have all the soldiers gone?“

Najdôležitejšou informáciou tohto týždňa nie je návšteva nemeckého Mojseja v slovenskom parlamente, ale prieskum agentúry *Focus* mapujúci odhodlanie Slovákov brániť v prípade napadnutia milovanú, liberálno-demokratickú republiku. Odhodlanie sa ukázalo byť veľmi nízke.

V prípade vojenského napadnutia by volilo odchod z krajiny (čiže útek) až 32 % ľudí. Zostalo by 48 % ľudí, ale s výhradou, že nemienia bojovať. Na boj by sa chystalo len 13 % obyvateľstva.

Zdroj: TASR – Pavel Neubauer

Samozrejme, povieť si, tých 13 % to sú tí najoddanejší milovníci pokroku, liberalizmu a demokracie, ktorí nám vždy s patetickým výrazom v tvári hovoria ako máme za „európske hodnoty“ cediť krv. Avšak, čuduj sa svete, prieskum pamätal aj na percentuálne rozčlenenie respondentov podľa ich politických preferencií¹ a tak sme sa dozvedeli, že najmenšia ochota bojovať za milovanú demokraciu a pokrok sa vyskytuje práve u mimoriadne kreatívne a pokrokovovo naladených voličov *Progresívneho Slovenska*. Jeho najpokrokovejší voliči, by volili útek pred bojom až v 52 %.

Omnoho lepšie výsledky však nevylovili prieskumníci ani z duší priaznivcov ďalších „serióznych“ a demokracii oddaných strán. Na počudovanie, najviac obrancov demokratickej republiky by sa vyzbieralo z „extrémistickej“ a „nenávisťnej“ strany *Republika* – 27 %.

Pozoruhodné, nechcú snáď tí, ktorí nám neustále tvrdia, aké nevyhnutné sú pre naše dýchanie a život hodnoty Francúzskej revolúcie – Sloboda, Rovnosť a Bratstvo – položiť svoje životy na oltár demokratických hodnôt?

Spomenie si ešte niekto na bojovné a plamenné reči slovenských rýchlokvasených *neoonov*, čiže bývalých trockistov amerického strihu, Šebeja a Hríba, ktorí nás ubezpečovali počas vlády mierotvorcu Georgea Busha Jr., blahej pamäti, ako by v prípade nutnosti vzali samopaly a išli brániť demokraciu? Nuž, teraz je príležitosť

páni: vyfasujete samopaly a hor sa na Ukrajinu, tam vás už čakajú.

A neboli to samozrejme len títo páni, lebo zapálených bojovníkov sa po kaviarňach a v štedro dotovaných liberálnych médiách potulujú celé armády. Keď treba nadávať tupým Slovákom, vysmievať sa z kresťanov, blokovať alternatívne médiá, vyhrážať sa nezaočkovaným, vtedy nie je o odvahu a bojovnosť núdza.

S vedomím, že za ich chrbtami stojí NATO, USA, EÚ, polícia a úrady, sa ich odvaha stupňuje. Horšie to už je pri priamej konfrontácii, keď treba priniesť nejakú reálnu obeť. Teda nie tú, ktorá sa nakoniec pripisuje na účet tých daní, ktoré platia do bahna temnosti ponorení slovenskí bačo-mužici.

A tak kaviarenským bojovníkom, žurnalistom a hrdinským karikaturistom nezostáva nič iné, len sa pýtať spolu so slávnym americkým ľavicovým drnkalom Pete Seegerom: *Where have all the soldiers gone? – Kam sa podeli všetci tí vojaci?*

Skutočne, kdeže sú naši bojovníci za demokraciu a liberalizmus? A čo sa to len mohlo stať, ako sa čuduje bard v onej piesni?

Príliš mnoho abstrakcie a príliš odpudivá náplň pojmu „vlast“

Nestalo sa nič až také zvláštne a nepredvídateľné. Pred očami sa nám odohráva v podstate určitý návrat stredovekého myslenia, ktorý predpovedal už Berďajev, avšak zrejme si ho predstavoval trochu inak, viac vznešene, zatiaľ čo ono má skôr rovnako temnú a zemitú podobu elementárnych ľudských uchopení života rozumom, ako pri sťahovaní národov.

Abstraktný pojem „vlasti“, ako ho splodila práve Francúzska revolúcia, odborníčka na abstraktné a bezobsažné bľabotanie typu: „Sloboda, Rovnosť a Bratstvo“, funguje ešte tak na rozvášnenie davov, najmä keď sa ide rabovať alebo popravovať. Keď bolo treba bojovať, muselo sa siahnúť na podstatu a vystrčiť pred Francúzov Napoleona, človeka z mäsa a kostí. Fanatická láska, ktorou ho Francúzi zahŕňali, by bola v prípade abstraktného pojmu vlast, navyše naplnenou banálnou slobodomurárskou rétorikou, nemysliteľná.

Ľudská povaha verí v osobu. V náboženskom živote verí v osobu Božiu – Boha Otca, Boha Syna a Boha Ducha Svätého, nie v abstraktný panteistický a dialektický Kozmos. Od Boha – osoby v náboženskej rovine, sa prenáša dôvera človeka na osoby pozemské, ktoré svojou povahou, zásadami a vierou reprezentujú v živej podobe z mäsa a kostí vieru a zásady svojich podriadených.

Takouto osobou je kráľ, ktorý vo vizuálnej a telesnej skratke reprezentuje konkrétnu vieru, tradíciu a štát. Pokiaľ je monarchia dedičná, má verný poddaný, ktorý s kráľom zdieľa rovnakú vieru, značnú istotu, že sled kráľovych potomkov bude silne zainteresovaný na tom, nemeniť tieto tradície. Už kvôli sebe. Má teda istotu, že pokiaľ ide za kráľa bojovať, nezmení sa „náplň“ jeho vlasti v priebehu ďalších 20 rokov desaťkrát a z náhle sľubovaného kresťanského štátu sa stane hneď po boji opäť lotrovský pelech sodomie.

Je zrejmé, že práve obsah, „náplň“ vlasti – to aké hodnoty, akú vieru spoločnosť a jej vládcovia vyznávajú, a to, kto ich hmatateľne reprezentuje, hrajú kľúčovú úlohu v ochote ľudí obetovať v obrane vlasti životy. Náplň a osoby, ktoré sú ľudu odpudivé, v ňom nedokážu mobilizovať ochotu k boju.

Pozrime sa okolo seba. Čo dnes znamená na Slovensku pojem „vlast“, akým obsahom je naplnený? Popis bude rovnako ľahký, ako aj odpudivý: liberalizmus, potraty, sekularizmus, homosexualizmus, vakcinácia,

antichristianizmus, vulgárny pansexualizmus, popieranie prirodzenosti, masová tuposť degenerovanej pakultúry, imigranti, odmietanie detí a manželstva, byrokratizmus a konzumizmus.

To všetko reprezentované takými „zázrakmi“ ako sú: Čaputová, Matovič, Heger, Dostál, Duleba, Lengvarský, Kollár, Cigániková, Nicholsonová, Sulík a Remišová.

Skutočne si niekto myslí, že nejaký kresťan pôjde za toto bojovať? A nielen kresťan, ale každý, kto nemá „*tretiu nosnú dierku*“, ako písal Guareschi, ktorou mu sústavne odteká mozgová hmota a vetrá sa dutina lebečná, aby sa v nej nič neusadilo.

Navyše to, čoho sme dnes svedkami, by sa dalo nazvať „Sokratovou dilemou“. Nejde v nej len o to, že neznášate domácu zberbu. Ide o reakciu na štátnu snahu nanútiť vám nenávidieť niečo a bojovať proti niečomu, o čom nie ste práve presvedčený, žeby to bolo horšie ako to, čo vám akurát doma zvelebujú. Sokrates, totiž, bol priaznivcom nedemokratickej Sparty a jeho rodné demokratické Atény zápasili o dominanciu práve so Spartou. Kazil im domácu propagandu. Bolo sa ho treba zbaviť. Jeho smrť bola klasickou politickou popravou, zabalenou do fráz o „*kazení mládeže*“, čo je tvrdenie v rámci oficiálnej homosexuálnej aténskej totality, mierne povedané, veľmi komické.

Dali mu vypíť jed a tak sa ho zbavili.

Slovenský kresťan stojí pred rovnakou dilemou. Aj pokiaľ práve nemiluje potenciálnu druhú stranu (a prečo by aj mal, pokiaľ nie je striktne kresťanská), tú nedemokratickú samozrejme; veď s kým iným by aj mohla dobrá demokracia bojovať, tak sa nutne musí pýtať, či je to tá horšia strana. Tá, za ktorú má zomrieť mu ponúka také perly ako horeuvedené protikresťanské zvrátenosti a osobnosti, o ktorých je z gastroenterologických dôvodov lepšie nič nevedieť.

Čím mu však hrozí tá opačná strana, aby to prevážilo hnus a predovšetkým futurologický des z domácej reality, ktorá predstavuje pre skutočnú kresťansko-katolícku vieru totálnu pohromu? Prečo by sa mal kresťan, nachádzajúci sa v protikresťanskom štáte, hrnúť za tento štát do boja, navyše, pokiaľ by nepriateľský štát bol voči kresťanstvu menej zaujatý a nebezpečný?

Tak, či onak, pokiaľ má niekto iný názor, môže to dokázať: hor sa po samopaly a do boja, milovníci demokracie! Rád sa pozriem, ako dokážete umierať za svoje sekulárne ideály, tak ako kresťania za svoju vieru. Prieskumy tomu však zatiaľ nenasvedčujú...

1 <https://www.postoj.sk/105376/dnes-treba-vediet>

Portál Christianitas.sk odporúča:

Kniha Plinia Corrêu de Oliveiru **Revolúcia a Kontrarevolúcia** bola po prvýkrát publikovaná ešte v apríli 1959, a po vyše šesťdesiatich rokoch a mnohých prekladoch do svetových jazykov ju má napokon k dispozícii aj slovenský čitateľ. Uvedená práca vychádza z pevného historického a filozofického predpokladu: z nevyhnutnosti dodržiavať Kristov zákon nielen jednotlivcami, ale aj štátmi a všetkými spoločenskými vrstvami.

V roku 1960 Plinio Corrêa de Oliveira založil Sociedade Brasileira de Defesa de Tradição, Família e Propriedade (Brazílska spoločnosť pre ochranu tradície, rodiny a vlastníctva) – organizáciu, ktorá sa neskôr rozšírila do mnohých krajín celého sveta pod názvom TFP (Tradition, Family, Property – Tradícia, rodina, vlastníctvo) a inšpirovala v mnohom aj katolíckych aktivistov na Slovensku, ktorí už od roku 2016 obhajujú kresťanské hodnoty.

Publikáciu si možno objednať na adrese: **<https://www.christianashop.sk/prof-plinio-oliveira-revolucia-a-kontrarevolucia/>**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/komu-sa-chce-zomriet-za-caputovu-matovica-hegera-a-demokraciu/>